

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๔ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๕๘

จิตจำแล้วสงสารไปหมด

ทางวัดโพธิ์ปีนี้ใครทอดกฐิน วัดโพธิ์สมภรณ์เป็นวัดหลวง ต้องได้รับพระราชทานกฐิน ปีนี้ใครทอด (ปตท.ครับ) บางปีเราได้ถามไปเหมือนกัน จวนจะสิ้นเขตกฐิน นี้ก็จะสิ้นวันที่ ๑๖ กฐิน ยังทอดได้อยู่สำหรับวันเพ็ญ วัดโพธิ์ก็จวนจะสิ้นเขตกฐินเห็นยังเจียบๆ อยู่มันยังงัยกัน ก็พอดีได้สุดท้ายเหมือนกัน เพราะยังงัยก็ต้องทอดแน่นอนเพราะกฐินหลวงนี้ แต่กฐินหลวงเป็นพื้นเฉยๆ เครื่องประดับก็คือประชาชนที่ทอดกฐินแต่ละวัดๆ กฐินหลวงก็มีแต่บริวาร ๘ เท่านั้นพระราชทานมา จากนั้นก็เครื่องส่งเสริมของประชาชนทั้งหลาย วัดป่าบ้านตาดเราก็ได้รับพระราชทานผ้าไตรมา กฐินของเราปีนี้ ดูว่าได้อ่านให้บรรดาพี่น้องทั้งหลายทราบทั่วกันแล้วนะวันกฐินนะ (ทราบแล้วครับ) วัดป่าพระป่าท่านก็ยังเมตตาถึงอยู่นะ พระราชทานผ้าไตรมาวันกฐิน

เดิมจริง ๆ ไม่มีกฐิน มีแต่ผ้าบังสกุลเป็นพื้นมาเลย บังสกุลคือผ้าที่คลุกเคล้าอยู่ตามฝุ่นตามอะไร สกปรกโสมมไม่เลือกละ บังสกุลคือตอกอยู่ขี้ฝุ่นขี้ฝอยหรือตามป่าช้าหรือตามสายทาง ผ้าเศษผ้าเดนผ้าทิ้ง นี่ละพระท่านไปเก็บมาซักบังสกุล ได้มาแล้วก็มาเย็บปะติดปะต่อกันเป็นสบงบ้างจีวรบ้างสังฆาฏิบ้าง เพราะฉะนั้นพระพุทเจ้าท่านจึงทรงผ่อนผันเอาอย่างมากที่สุด คือสังฆาฏินี้ธรรมดาสองชั้น แม้จะประร้อยชั้นก็ตามพระองค์ก็ทรงอนุญาต ขาดตรงไหนๆ ท่านปะท่านซุนเข้าไป ถึงร้อยชั้นเราตถาคตก็อนุญาต นั่นท่านทรงผ่อนผันเพื่อส่งเสริมการปฏิบัติของพระ แต่ก่อนเป็นอย่างนั้น

ครั้นหลังมานี้ก็เห็นพระท่านมาจากเมืองอื่น เข้ามาเมืองที่พระพุทเจ้าประทับอยู่ จีวรเปียกปอนมา มาประชุมมาเข้าเฝ้าพระพุทเจ้าก็เลยมาไม่ได้ จีวรเปียกปอน จะเข้าเฝ้าพระพุทเจ้าเวลานั้นมาไม่ได้ เพราะจีวรเปียกหมด ท่านมีผ้าเพียงสามผืน พระองค์จึงทรงผ่อนผันให้มีกฐิน อนุโลมให้มีผ้า จะเป็นจีวรสองผืนก็ได้ บริวารใดก็ตามเป็นสิ่งที่เศษเหลือจากไตรจีวรสามผืนนั้นก็ได้อ้อมมาเป็นกฐิน ที่นี้กฐินก็เลยใหญ่กว่าบังสกุลไป

อย่างที่เราได้ให้พระฝรั่งองค์หนึ่งเมื่อสองสามวันนี้ ท่านร้อยประร้อยซุนผ้าจีวรท่าน ที่ท่านทำอย่างนั้นไม่ใช่วัดนี้ไม่มีผ้านะ ท่านทำด้วยความพอใจของท่าน ความพอใจในการทำอย่างนี้เป็นความพอใจที่มีคุณค่ามาก เราจึงให้ท่านมายืน เอ้า ยืนถ่ายภาพให้ดู จะหาไม่ได้แล้วสมัยปัจจุบัน ทั้งปะทั้งซุนจีวรท่าน พระฝรั่งอยู่ที่นี้ละ มองไปเหมือนเสือดาว มันต่างๆ ดาวๆ ปะนั่นซุนนี้ เราซึ่งใจทันที เป็นอย่างนั้นนะ ซึ่งใจ

เพราะฉะนั้นจึงให้ท่านมายืนให้ถ่ายภาพ ให้พระทั้งหลายชาวพุทธเราได้ดูบ้าง นี่คติตัวอย่างอันดีงามแต่สมัยพุทธกาล ท่านดำเนินมาอย่างนี้

ท่านไม่ได้ฟังเพื่อเทอเหิม ท่านได้มาพออาศัยเท่านั้น แต่จิตใจท่านมุ่งอยู่ในธรรมท่านไม่ได้ไปไหน จตุปัจจัยไทยทานได้มากน้อยท่านไม่สนใจ จิตใจของท่านมุ่งมันต่อแดนพันทุกข์ๆ สิ่งเหล่านี้พอเหยียวยาวไปเท่านั้นพอ นั่นความหมายว่าอย่างนั้น ให้หนักแน่นในธรรมๆ เครื่องอาศัยต่างๆ นี่ในตำรับตำรามีชัดเจนมาก ส่งเสริมพระผู้ปฏิบัติอย่างนี้ พอบวชแล้วก็สอน ปัสกุลจีวร นิสสาย ปพพชชา นั้นเห็นไหมละ ให้ถือผ้าบังสกุลเป็นวัตร เป็นข้อปฏิบัติประจำไปเลย จากนั้นท่านก็อนุโลมผ่อนผันไป มันเลยโดดใส่แต่ที่อนุโลมไปเดี๋ยวนี้ คำว่าบังสกุลเลยจะไม่มีเหลือ

เราไปอยู่กับพ่อแม่ครูจารย์มั่น นี่ละแบบฉบับพวกปะพวกขุน ท่านไม่เอาอะไรมากมาย จีวรเท่านั้นพอ ถ้าพูดถึงมักน้อยก็เรียกว่า มักน้อยเต็มทีก็คือหลวงปู่มั่นเรา แต่การเสียสละนี้ยกให้เลยเทียว ไม่มีอะไรเหลือ ท่านไม่สนใจเลย ได้มาอะไรแจกๆ ถ้าเป็นฝ่ายที่มรวาสจะใช้ได้ท่านก็แจกไปๆ ฝ่ายพระก็แจกทางพระไป อันนี้พอดีเราพูดไปสัมผัส จะว่าเรายกยอเราหรือไม่ยกยอก็ตาม แต่เราพูดตามความจริงที่เราดำเนินมา เวลาเขาเอาผ้ามาบังสกุลนี้ท่านมอบให้เราเลย ให้ท่านมหาเป็นผู้ดูแลพระเถร ผ้าบังสกุลกองพะเนินเทินทึกท่านมอบให้เราเลย ให้ท่านมหาดูแลพระเถรเหล่านี้ ท่านไม่พูดไปมากละ คือใครขาดตกบกพร่องอะไรให้เราเป็นผู้จัดทำให้ เท่านั้นท่านทิ้งเลยนะ ปล่อย มีแต่เราเป็นคนดูแล

ที่นี้พองานเสร็จแล้ว กฐินเสร็จแล้วเรามักจะลาท่านไปเที่ยวตอนนั้นละ ตอนอยู่นั้นท่านไม่ถามนะ อะไรๆ ตกมาๆ ท่านมอบให้เราเลย ให้เราเป็นผู้ดูแลพระเถร เวลาเราออกเที่ยวแล้ว นั่นละเห็นไหมความแหลมคมของท่าน ท่านมหาท่านจัดการแจกพระแจกเถรทั้งหลายเหล่านี้แล้ว สำหรับองค์ท่านมหาละท่านเอาอะไรบ้าง พระก็บอกว่าท่านไม่เอาอะไร ท่านก็นิ่ง ผ้าบังสกุลมาอยู่เรื่อยๆ ถ้าเราอยู่นั้นเขามาบังสกุลนี้ ท่านมอบให้เราจัดการๆ องค์ไหนขาดตกบกพร่องอะไรๆ ควรเป็นสบงตัดสบง ควรเป็นจีวรตัดจีวร ตัดเรื่อยๆ

ปรกติเราใช้ผ้าสามผืนเท่านั้น ครั้นเวลาเสร็จงานแล้วเราออกไปท่านหากถามพระภายหลังนะ ท่านมหาจัดอะไรๆ ให้พระทั้งหลายนั้น ท่านเอาอะไรไหม พระบอกว่าท่านไม่เอา ท่านฟังมาเรื่อยๆ นะ พอหลายครั้งหลายหนนานเข้า เอาละที่นี้ นี่ละที่ได้เห็นชัดเจน ผ้าเขาเอามาบังสกุลทั้งหมด ท่านสั่งเลยทีเดียว สั่งอย่างเด็ดเสียด้วย ผ้าเหล่านี้เอาเข้าไว้ในห้องเรา นู่นนะบอก ท่านเคยเก็บอะไรที่ไหนฟังซินะ อะไรจะมีในห้องหลวงปู่มั่นเราไม่มี บริหาร ๘ เท่านั้นโล่งไปหมด

พักอยู่หนองผือ พอได้ผ้าได้อะไรมานี้ท่านสั่งเลยทีเดียว เอาผ้านี้เก็บไว้ในห้องเรา บอกห้องเรา ท่านเคยทำเมื่อไร ท่านสั่งเลยสั่งอย่างเด็ดเสียด้วยไม่ใช่ธรรมดา ผ้ากองไว้นั้น นี่ท่านมามาให้ท่านมหาเลือกเอาเสียก่อนเรียบริ้อยแล้วจะเอาให้ใครค่อยให้ เวลานี้ใครมาแตะไม่ได้ ถ้าท่านมหายังไม่เลือกเอาเสียก่อน นั้นเห็นไหมล่ะ เป็นอย่างนั้นนะ เมื่อเรื่องที่ควรจะนำมาพูดเราก็พูด เรื่องความฉลาดแหลมคมและความเมตตาก็ให้ท่าน ท่านเคยเกี่ยวข้องกับอะไรกับสิ่งเหล่านี้ แต่บทเวลาจำเป็นถามแล้วถามเล่า ถามที่ไร ก็เรามีเท่านั้นเราไม่เอาอะไรทั้งนั้น ท่านมหาเอาอะไรไหม ไม่เอา

บางที่ท่านยังดูพระฉนรอีกด้วย ท่านมหาไม่เอาแล้วพวกเราเป็นยังไง ไม่คิดไม่อะไรบ้างเธอ นั้นเห็นไหมล่ะใส่บับ หลายครั้งหลายหน ได้ผ้ามาเท่าไรๆ ท่านให้เอาไว้ในห้องท่านเต็มห้อง ก็ไม่เคยเห็นในชีวิตของท่านและของเราก็คงจะมีหนเดียวเท่านั้น เพราะท่านไม่เคยทำ เราก็มักไม่เห็นวางนั้นเอะนะ ไว้ในห้องท่านหมดพวกผ้าเขามาบังสุกุล จนกระทั่งเราไปเที่ยวกลับมา ให้ท่านมหากลับจากเที่ยวมาก่อนแล้วยกออกมาให้ท่านเลือกเอง ท่านจะเอาไม่เอาผืนไหนก็แล้วแต่ท่าน แล้วค่อยปล่อยผ้านี้ออกไป

พอเรามาเท่านั้น เอาละนะ พอเรามาถึงแล้ว ท่านให้พระชนผ้าออกมาจากกุฏิท่านเลย เราไปกราบท่าน โอ้ย กองพะเนินเทินทึก นี่ผ้าไม่วัให้ใครนะ ไว้ให้ท่านมหาเอา ให้เลือกเอาๆ บอกพระฉนรเอามาให้เลือกดู ก็เราไม่เอาจะเลือกอะไร ผ้ามากต่อมากเอาเลือกเอา ให้พระฉนรตั้งออกมา จะเอาผืนไหน จะตัดผืนไหนเลือกเอา ท่านดูๆ เราก็มักไม่เอาๆ ไม่เอาเลยเพราะไม่มีอะไรขาดตกบกพร่องส่วนภายนอก มีบกพร่องแต่ภายในเท่านั้นเอง

พอบอกว่าเราไม่เอา ไม่เอาอะไรเลยหรือนี่ กระผมพอแล้วผ้าสามผืน เอาที่นี้ขนออกไป ขนออกกระๆ เลย ผ้าเต็มห้อง เราสะดุดใจฟังลึกมากนะ เราเองก็ไม่เคยเห็นครูบาอาจารย์กระทำกับเราอย่างนี้ แล้วท่านอาจารย์มันท่านเคยสั่งสมอะไรเราก็มักเคยเห็นตลอดมา ไม่มีอะไรติดเนื้อติดตัว แต่วันนั้นท่านชนผ้านี้เข้าไปไว้ในห้องท่านเต็มหมดรอเรามาเท่านั้นก็ขนออกมาให้เราเลือกเอา เราก็มักไม่เอาอะไรสักชิ้น เอา ที่นี้เอาออกไปขนออกเลย นี่เราก็มักไม่ลืม

หลวงปู่มั่นท่านใช้ผ้าบังสุกุลมาตลอด ผ้าสามผืนๆ ธุดงค์วัตรเคร่งครัดทุกอย่างนี้ท่านทำไว้เพื่ออะไร หนึ่ง เป็นความสนิทใจของท่าน อบอุ่นสำหรับตนเองที่ดำเนินมาอย่างนี้ ท่านอบอุ่นท่านพอใจ ท่านภาคภูมิใจในการปฏิบัติของท่าน จากนั้นก็กระจายออกไปเพื่ออุบลบุตรสุดท้ายทั้งหลายได้เป็นคตัตถ์อย่างอันดีงามต่อไป ความหมายของท่าน หลักใหญ่อยู่ในนิสัยของท่าน จากนั้นก็กระจายออกไป

พูดถึงเรื่องหลวงปู่มั่น ท่านถือผ้าบังสุกุลตลอดวันมรณภาพ เราจำได้มีผืนเดียวที่ท่านใช้ให้เป็นพิเศษ ท่านเจ้าคุณอะไรลืมนชื่อแล้ว ชื่อเพ็งหรืออะไร มาจากปราจีน ท่านเป็นเจ้าของคณะจังหวัดปราจีน ตั้งใจมากราบนมัสการท่าน บอกว่าท่านทำเอง พวกป่านพวกอะไร ท่านอุตสาหะพยายามทำเต็มกำลังความสามารถ ให้เขาไปทอเป็นผ้าอังสะมาผ้าปานนะ บอกว่าท่านทำเอง ท่านมาเล่าถวายที่หนองผือ ไปทำเป็นเส้นอะไรผ้าปานแล้วให้เขาไปทอ ได้มานี้เลยเอามาถวายท่านอาจารย์ ท่านมาถวายต่อมือไม่ได้เป็นบังสุกุลนะ เราดูอยู่นี้ เพราะท่านไม่เคยรับผ้าเขาถวายต่อมือ วันนั้นเย็บเป็นผ้าอังสะมาเรียบร้อยผ้าปานนั้นเอามาถวายท่าน ท่านก็รับต่อมือ

ที่นี้เราก็ต่อละที่นี้ แต่ก่อนท่านไม่เคยรับผ้าคหปติจีวร รับต่อมือเขามาครอง ไม่เคยเห็นเลย วันนี้ท่านเจ้าคุณปราจีนถวายต่อมือท่าน ท่านจะปฏิบัติยังไงกับผ้าผืนนี้ท่านใช้ให้หะ มีผืนเดียวเท่านั้นที่ท่านใช้ให้ คือท่านเห็นใจท่านเจ้าคุณ ท่านสนิทสนมกันมาแต่ก่อนแล้วเรื่องสนิท ที่นี้ท่านเป็นผู้ใหญ่เป็นเจ้าของฟ้าเจ้าคุณแล้วมาหาท่าน ท่านเลยเอาผ้าทำด้วยมือของท่าน ท่านบอกอย่างนั้น ท่านคงจะเมตตาตรงนี้ละมาก ให้เขาไปทอเสร็จแล้วมาเย็บเป็นผ้าอังสะ ย้อมเรียบร้อยมาเป็นสีรัก มาถวายท่านต่อมือ ท่านก็รับให้

เราจะคอยดูท่าน ผ้าผืนนี้ท่านรับต่อมือท่านเจ้าคุณด้วยความเห็นใจ ท่านใช้ให้เลยนะ มีผืนนี้เท่านั้น เราจึงไม่ลืมน นอกนั้นไม่มี เรื่องครูบาอาจารย์สมัยปัจจุบันเรายกนิ้วให้เลย หลวงปู่มั่นไม่มีอะไรจะตกเรียรดสาตกระเจาย นิดหนึ่งไม่มี เก็บหอมรอมริบหมด เรื่องหลักพระวินัยหลักธรรมอะไรเก็บหมดเลย เรื่องพระวินัยก็เหมือนกัน ก็เรียนมาด้วยกันรู้นี้ เป็นยังไงก็รู้อู ท่านพิถีพิถันมากทีเดียว ที่ท่านทำเหล่านี้ หนึ่ง เป็นนิสัยของท่านมาดั้งเดิมแต่การปฏิบัติเรื่อยมา สอง เพื่อเป็นคติตัวอย่างอันดีงามแก่บรรดาลูกศิษย์ทั้งหลาย ความหมายว่าจ้างที่ท่านทำ

เราพูดมาตั้งแต่เริ่มบังสุกุลนั้นละ ท่านทำอย่างนั้นของท่าน จีวรของท่านอะไรก็ดีเอามาปะๆ ผ้าของท่านเป็นอย่างนั้นนะ มีมาเท่าไรท่านก็แจกทานหมดท่านไม่สนใจท่านใช้ของท่านเป็นของที่มีคุณค่ามากของท่าน ที่ท่านปะท่านชุนนำมาใช้นี้เป็นบริวารเป็นสิ่งอาศัยของท่านที่มีคุณค่ามาก นอกนั้นไม่มีคุณค่าเท่านี้ ความหมายว่าจ้าง จากนั้นมาแล้วเราก็แปลกไปอีกเหมือนกัน แต่ก่อนเราก็ปฏิบัติอย่างท่านมา ดังที่เคยพูดให้ฟังไปพักวัดสามผง เราไปคนเดียว ไปที่ไหนไปคนเดียวๆ ที่นี้ไปแต่ละแห่งๆ มันไม่มีที่จะย้อมผ้า

จนกระทั่งมาสามผง กะจะมาย้อมผ้าซักผ้าที่วัดสามผง เป็นวัดกรรมฐาน มีพระเณรมากอยู่ เรามาพักที่นั่นเพื่อจะซักผ้าซักอะไรแล้วก็ออกเดินทางต่อไป ท่านอาจารย์

บุญมาท่านทำอย่างนั้น เราก็พูดตามที่ท่านทำ ถึงวันที่ซักผ้าเราก็ซักหมดเลย ผ้าสบง จีวร สังฆาฏิ เหลือแต่ผ้าอาบน้ำ ผ้าอังสะ ซักหมดเลยวันนั้น ซักแล้วตากเอาไว้สาย ระเบียบ ท่านก็มาชิตีนี้มาที่โรงน้ำร้อน ท่านอาจารย์บุญมาท่านเป็นคนสามผง แล้วไป เป็นเจ้าอาวาสอยู่ที่วัดนครพนม ท่านก็ไปเสียที่นั่นละ คู้กันมานานแล้วแหละ เราไป พักที่นั่น พอท่านมาเห็นเท่านั้น เรากำลังซักผ้าอยู่ท่านก็มาที่โรงน้ำร้อนนั่นละ ซักผ้า เสร็จเรียบร้อยท่านก็มา พอมาเห็นผ้าเราตากอยู่ เหนอ ยังไงนี่ มหาปะมหาขุน มองดูผืน ไทน์เหมือนเสือดาว มันปะนั่นปะนี้ซุนนั่นซุนนี่ เสือดาวมันต่าง ๆ ต่าง ๆ คือที่เอามาปะสี มันไม่เหมือนกัน ปะ ๆ ซุน ๆ ท่านมาดูจริง ๆ นะ

โห หาไม่ได้นะทุกวันนี้ เอาละนะ นี่ดูซิหาไม่ได้ เลยเรียกพระเถรมา เรียกว่าทั้ง วัดก็ได้ มา ๆ มาดู นี่มทานะดูเอา ให้พระเถรมาดูจริง ๆ พระเถรก็มายืนเป็นแถวดูรอบ เราก็ไม่ลืม เรียกว่าท่านเซตท่านพอใจ ท่านไม่เคยเห็น นาน ๆ มีทีหนึ่ง ต่อไปจะไม่มีนะ ให้ดูเสีย ตากดาตาชอยู่นี้ ผ้าของท่านมทานะดูซินะ เป็นยังไงในวัดเรานี้มีสักคนหนึ่ง ไหมอย่างนี้ ท่านเอาละนะที่นี้ นี่เราก็ไม่ลืม ท่านให้พระเถรมาดูจริง ๆ

จากนั้นมาก็เหลวแหลกเรานะ ในภูกี้เราเวลานี้สังฆาฏิจะมีสักกี่ร้อยผืนก็ไม่ทราบ ของหลวงตาบ่วงค์เดียว จีวรจะมีสักกี่พันผืนก็ไม่รู้ อังสะจะมีสักกี่หมื่นผืนก็ไม่รู้ บาตร เต็มอยู่ในห้องนั้นหมดเราก็ไม่รู้ มันเลอะเทอะจะว่าไง อันนั้นมาอันนี้มามันเลยแหลกไปเอง แต่ก่อนรักสงวน มาอยู่วัดนี้ก็เปื้อนผ้าสามผืนแต่ก่อน ครั้นต่อมาก็เป็นอย่างนี้ เลย แหลก ที่นี้เมื่อเห็นพระฝรั่งท่านทำนี่จึงบอกให้คนดู มันถึงใจเราที่ว่านี้ นั่นละสิ่งที่มี คุณค่ามากที่ท่านทำ จีวร สบง ผืนไทน์บริหารทั้งแปด ที่ทำอย่างนั้นเป็นบริหารที่มี คุณค่ามากที่สุด ผู้ที่จะดูให้เป็นประโยชน์ก็มีคุณค่ามาก ตาของคนนั้นมีคุณค่ามาก เพราะสง่าเข้าใจ

นั่นละเรื่องศาสนาของเรา ศาสนาพระพุทธเจ้าท่านไม่ได้สอนให้ฟุ้งเฟ้อเห่อเหิม แต่ลูกศิษย์ตถาคตชาวพุทธของเรา เป็นตัวฟุ้งเฟ้อเห่อเหิมคึกคะนองมากที่สุด ไม่ได้มี ประเทศใดเหมือนประเทศไทยเรา ทั้ง ๆ ที่ประเทศไทยเป็นประเทศที่มีขอบเขตเหตุผล หลักเกณฑ์จากพุทธศาสนา นำมาประพฤติปฏิบัติ ครั้นแล้วมันเป็นแบบลึงแบบค่างบาง ะนี่ไปหมด เห็นอะไรมาคว้ามั๊บบ ๆ เครื่องกินเครื่องใช้ไม้สอยเครื่องนุ่งห่มอะไรนี้ มันจะไม่ยินดีในเมืองของตัวเอง ไม่สนใจสร้างเนื้อหนังของตัวเองให้เป็นแบบเป็นฉบับ เป็น หลักใจแก่ตัวเองและชาติของตน เห็นอะไรมาจากเมืองนอกแล้วดีทั้งนั้น อันนั้นก็ดีอันนี้ ก็ดี ดีไปหมด การที่ว่าดีไปหมดนี่ชิมันเสีย

การจับจ่ายใช้สอยการประสานกัน เขาซื้อเรา เราซื้อเขา เป็นธรรมดา อยู่ใน ขอบเขตไม่ฟุ้งเฟ้อเห่อเหิม นี่ไม่มีใครตำหนิติเตียนกัน แต่ที่ทำเลยเถิดเลยแดนอย่าง

เมืองไทยของเรานี้ เป็นนิสสัยมนุษย์ฟุ้งเฟ้อ อะไรมาถ้าเป็นของนอกดีหมดๆ แม้ที่สุด แอปเปิลแอปเปิ้ลก็ดีหมด เราอยากจับแอปเปิลฟาตใส่หน้าผากมัน นี่ดีไหม เราก็จะว่า จัน ลูกนี้ดีไหม มันโมโหนะ คนไม่รักสงวนชาติของตัวเอง ไม่รักสงวนเนื้อหนังของตัวเองที่เป็นสาระสำคัญ เห็นของคนอื่นดีหมดๆ เราก็หมอบกับเขาตลอดไปซิ เราจะ เป็นเนื้อเป็นหนังของเราได้ยังไงเมื่อเราไม่ตั้งใจฟิตตัว เห็นอะไรมาดีหมดๆ หมอบไป ตามเขาๆ วิ่งตามเขา เห็นเป็นของนอกแล้วดีหมดๆ นี่ที่ตำหนิกันนะ ไม่รักนวลสงวน ตัว สร้างเนื้อหนังของตัว เมื่อของเราจำเป็นจริงๆ ไม่มี ซื้อเขาได้ เขาไม่มีเขายังซื้อเรา ซื้อได้ แต่อย่าให้เป็นแบบฟุ้งเฟ้อเห่อเหิม ถ้าเป็นของเขาเป็นของเมืองนอกแล้วดี หมดๆ เสียประเทศไทยของเรา ขอให้พี่น้องทั้งหลายพิจารณานะ นี้เอาธรรมมาสอน

ดังที่พูดนี้ผ้าท่านปะท่านซุน ได้บังสกุลมา ผ้าร้อยประร้อยซุน ผ้ามีเท่าไรท่านไม่ สนใจ ท่านจะเอาแต่นั้นเป็นเนื้อเป็นหนังของท่านในธรรมของท่านต่างหาก เมืองไทย ของเราไม่ได้แบบฉบับอย่างนั้นก็ตาม ขอให้แบบลูกศิษย์ที่มีครูสั่งสอนบ้าง ให้รู้จัก ประมาณของเขาของเรา เนื้อหนังของเขาเนื้อหนังของเรา ประเทศเขาประเทศเรา สมมุติมันมีมาอย่างนั้นก็ต้องปฏิบัติให้เข้าหลักเข้าเกณฑ์กับสมมุติ มีขอบมีเขตบ้างซิเรา เป็นลูกชาวไทย พระพุทธเจ้าสอนให้มีขอบเขต ให้มีหลักเกณฑ์

การอยู่การกินการใช้การสอย ให้รู้จักประมาณ ประหยัดมัธยัสถ์ นั้น พระพุทธเจ้าสอนไว้อย่างนั้น ไอ้เรามีแต่ฟุ้งเฟ้อๆ เสียทั้งหมดเลย อะไรๆ ไม่มีคำว่า พอดี มันพิลึกพิลั่นนะ ได้อะไรมาๆ ถ้าอย่างรถยนต์นี้ก็ลองดูซิ ไปเอาเมืองไหนมาแข่ง เมืองไทยเรารถยนต์ เดียวนี้ละ เอามาแข่งกันเดี๋ยวนี้ รถยนต์เมืองไทยเรานี้กับเมือง ไหนเอามาแข่งซิ จะสู้เมืองไทยเราได้ไหม เมืองไทยไปที่ไหนเห็นแต่รถติด เดินไปตาม ถนนก็รถติด เดินเข้ามาในบ้านก็รถติด เดินเข้าไปห้องนอนก็รถติด จะนอนที่นอนก็รถ ติดอยู่ที่นอน เดินเข้าไปในครัวจะเอาอาหารมากินก็รถติด อยู่ในหม้อต้กลงไปก็รถติด

รถติดอยู่ทุกแห่งทุกหน ติดอยู่ตามหน้าบ้าน ตามถนนหนทาง ติดขึ้นไปกระทั่ง บันไดจะขึ้นบ้านตัวเองก็ขึ้นไม่ได้ รถติด ติดไปจนกระทั่งถึงบันได แล้วเข้าบ้านในห้องก็ มีแต่รถติด จะเข้าในห้องนอนก็ไปรถติดอยู่ในห้องนอน ออกไปห้องน้ำห้องส้วมก็รถติด อยู่ในห้องน้ำห้องส้วม อ้าวทำไง โดดเข้าไปในครัวก็รถติดอยู่ในครัว ฟุ้งชินะ เข้าไปใน ครัวเอาช้อนไปตักแกงก็รถติดอยู่ในหม้อแกง มันพิลึกขนาดนั้นนะเราอยากว่าอย่างนั้น ท่านทั้งหลายฟังคำพูดนี้ให้ดี ขนาดนั้นละพวกเรา มันน่าจะได้อินเนื้ออินตัวบ้าง เราเป็น ลูกชาวพุทธ

ความฟุ้งเฟ้อเห่อเหิมทำคนให้เป็นทุกข์เดือดร้อนตลอดไป อย่าเข้าใจว่าจะทำ คนให้มีความสุขความสงบร่มเย็น ไม่มีอันนี้ มีแต่ความฟุ้งเฟ้อเห่อเหิม แล้วไปหาเรื่อง

ของบุคคลก็คนหนึ่งมีผ้าร้อยผ้าสิบผ้าพันผ้า ผู้ชายมีเมียก็เมีย เดินไปไหนก็รถติด ติดผ้าติดเมียเข้าใจไหม คนนั้นมีเมียเท่านั้นคนก้าวไม่ออกติดกัน แล้วคนนี้มีผ้าเท่านั้นคนแล้วก็ก้าวไม่ออกติดแจอยู่ ทั่วประเทศไทยเรามีแต่รถติด ที่นี้ผ้าเมียติด ผ้ามากเมียมาก มันติดเข้าใจไหมละ เลยติดไปหมด ฟังซินะที่พูดเหล่านี้มันน่าคิดไหม สิ่งอะไรที่มันมากเพื่อ ๆ หัวใจมันเพื่อ หัวใจไม่มีหลักเกณฑ์เพื่อได้นะ ขอให้หลักมีเกณฑ์

ท่านจึงสอนว่า อ๋ปปัจฉตา ให้มีความมกน้อย ๆ อย่างมกมาก สิ่งที่จะชวนชวายหาให้พอดิบพอดี เอ้าหา แต่สิ่งที่ให้มกน้อยนี้ท่านชี้ลงผ้าเดียวเมียเดียวเห็นไหมละ อย่างอื่นท่านไม่ได้ว่านะ แต่ชี้ให้มกน้อย ให้มีผ้าเดียวเมียเดียวเท่านั้น นั่น ใครเป็นคนสอนศาสดาเองสอน เราเก่งกว่าศาสดามาจากที่ไหน ไปหาผ้าหาเมียก็ร้อยก็พันคนไม่มีขอบเขตไม่มีประมาณ กินไม่รู้จักพอไม่รู้จักอิ่ม เสียมากนะเมืองไทยเราเป็นอย่างนั้น ยิ่งเป็นผู้มีอำนาจวาสนา พอเป็นข้าราชการงานเมืองเป็นผู้ใหญ่ ๆ นี้ โอ๊ย ถ้าจะเอาเมียที่ไปหากวาดเอาตามชอกตามมุมต่าง ๆ เข้ามาให้เดินติดตามแล้ว ลูกหมาก็มีเพียง ๕ ตัว ๖ ตัว ใ้ลูกบักกามนี้มีเป็นร้อย ๆ พัน ๆ คน

ไปที่ไหนยั่วเยี้ย ลูกอึ้ง ลูกอ่าง ลูกปุ ลูกปลา สู้ลูกคนเป็นบักกามนี้ไม่ได้ มีเมียมากลูกแตกออกมา มีตั้งแต่ลูกสัตว์ทั้งนั้น เดินไปนี้ก้าวไปที่ไหนไม่ได้เจอลูกผ้าบ่าเมียบ่า คนหนึ่ง ๆ มีลูกขนาดไหน นี่ความฟุ้งเพื่อเห่อเหิมเสียหายขนาดไหนพิจารณาซิ ผ้าเดียวเมียเดียวเป็นที่ฝังใจตายใจต่อกัน อยู่จนกระทั่งถึงวันตายไม่มีคำว่าทุกข์ ผากเป็น ผากตายต่อกันได้ ไปนอกบ้านในบ้านก็ไปด้วยความตายใจ ด้วยความฝังใจกับธรรมนั้นไม่ใช่ผ้าเราไม่ใช่เมียเรา มีหมิ่นมีแสนมีร้อยก็ไม่สนใจเพราะไม่ใช่ของเรา นี้ของเรามีอันเดียวเท่านั้นพอ นั่น ที่นี้ไปไหนไม่ว่าฝ่ายสามีฝ่ายภรรยาไปไหนตายใจกันได้ สิ่งที่มาได้จาก การชวนชวายของเรามาเลี้ยงกันในครอบครัวเหี้ยเรือ่นชุ่มเย็นไปหมด พวกกันจตจำเอา อย่าพากันฟุ้งเพื่อเห่อเหิม

นี่ธรรมพระพุทธเจ้านะ ขอให้ถือเป็นหลักเป็นเกณฑ์เพื่อความสงบเย็นใจแก่ตัวเองบ้าง ใ้เรื่องของกิเลสสอนคนมันเป็นบักกันทั่วประเทศแล้วเวลานี้ ทุกสิ่งเมืองไทยเราไม่พอดี มีแต่ฟุ้งเพื่อ ๆ เพื่อไปหมดเลย เมืองไทยเลยกลายเป็นเมืองเพื่อหญิงก็เพื่อชายก็เพื่อ พ่อแม่ลูกเต้าหลานเหลนมีแต่ฟุ้งเพื่อทั้งหมด แล้วเป็นยังไงมองไปที่ไหนก็มีแต่เพื่อ ๆ ใช้ได้หรือ ของดีไม่มีเป็นหลักเป็นเกณฑ์ ให้ปฏิบัติตัวอย่างนี้นะ ของเพื่อไม่เป็นของดีฟังแต่ว่าเพื่อ ถ้าเป็นของดีไม่มีเพื่อ มีเท่าไรดีไปหมด ถ้าเป็นของเลวแล้วเพื่อ ๆ ให้พากันจำ เอาละวันนี้พูดเพียงเท่านั้นละ พอ วันนี้พูดไปเรื่องแต่ผ้าบังสุกุลนะ มาถึงเพื่อหยุด

(ทองคำได้ ๕๘ บาท ๑๕ สตางค์ครับผม) สองวันนี้นะ

มาจากวัดไหนละ พุทธภาษาไทยได้ไหม (มาจากวัดป่านานาชาติครับผม) โอ้ วัดป่านานาชาติ พุทธภาษาไทยได้เรียบร้อยแล้ว (ก็ได้บ้างครับ) มาจากนานาชาติมีพระเท่าไรนานาชาติ (ปีนี้ได้จำพรรษาพระ ๒๐ เณร ๔) ก็ดี ได้ไปแล้ววัดนานาชาติ เคยไปดูเหมือนสองหนหรือสามหน ถ้าไปทางนั้นเมื่อไรเขาก็นิมนต์ไปวัดนานาชาติจนได้ละ ก็ดี ทำเลดีวัดนานาชาติ มีป่าเหมาะสมเงียบสงบดี นั้นเห็นไหมสีผ้าพ่อแม่ครูจารย์มันเตี้ยวันนี้กระจายออกทั่วประเทศไทย วงกรรมฐานละสีผ้าแต่ก่อนไม่มี เอ้า นั่งเรียบนั่งราบธรรมดา เหล่านี้อู้ภาษาไทยไหม (ส่วนมากไม่รู้ครับผม) ส่วนมากไม่รู้ (ส่วนมากบวชใหม่) เอ้อ บวชใหม่ เอาผู้ที่รู้นั้นละพูดสู้กันฟังก็ได้ ในวัดนี้ก็มียะนะ แต่พระไทยมีมาก พระต่างชาติดูมีสักก็องค์นะ (๘ องค์ครับ) อยู่นี้มีเพียง ๘ องค์ นอกนั้นก็พระไทยจากทั่วประเทศมานี้ มานี้หมดนั่นแหละ

ผมเห็นใจ ตั้งใจปฏิบัตินะ ศาสนาพุทธนี้เลิศเลอสุดยอดแล้ว ผมพิศุจน์ในใจของผมเอง นี่เอาธรรมออกมาสอนโลกออกจากหัวใจ จึงไม่สงสัยได้ถามใคร ธรรมพระพุทธเจ้าเวลาแตกจากหัวใจนี้ เรียนมาก็คัมภีร์มาลงในนี้หมดเลย ไม่สงสัยในคัมภีร์พอเข้าถึงนี้ปุ๊บนี้กระจายออกไปหมดเลย นี่ละธรรมพระพุทธเจ้า มีแต่กิเลสเกิดภายในใจ กิเลสทำงานอยู่ภายในหัวใจสัตว์ ไม่มีธรรมทำงานเลย เพราะฉะนั้นโลกจึงเต็มไปด้วยความเดือดร้อน มีมากเท่าไรความเดือดร้อนมีมากเท่าๆ กันไปเลย ถ้ามีธรรมที่ไหนๆ แล้วก็ความสงบเย็นจะมี

ธรรมคือความสงบใจ สติธรรม ปัญญาธรรม สติเป็นเครื่องระลึกไว้ในตัว ระลึกรู้จดจ่อรู้เฉพาะ กระจายออกไปสัมปชัญญะรู้ไป ปัญญาใช้กระจายไปในด้านธรรมะที่จะแก้กิเลส สติก็มีไว้เพื่อแก้กิเลส ปัญญามีไว้เพื่อแก้กิเลส เฉพาะอย่างยิ่งสติ ถ้าใครมีสติดีเท่าไรแล้วกิเลสจะเกิดไม่ได้ เช่นวันนี้ผู้ที่ตั้งสติให้ดีทั้งวัน กิเลสจะไม่เกิดทั้งวัน เพราะสตินี้ครอบ กิเลสเกิดจากสังขารความคิดความปรุงนี้ อวิชามันดันออกมาให้คิดให้ปรุงเป็นสังขารออกมา สังขารเหล่านี้เป็นกิเลสทั้งนั้นๆ ถ้าเราไม่ได้อบรมธรรมจะมีแต่ทางเดินของกิเลสจากสังขารทั้งนั้นละ

ถ้ามีสติบังคับ เราตั้งอยู่ในธรรมบทใด เช่นคำบริกรรมพุทโธหรืออะไรก็แล้วแต่ สติจับอยู่นี้แล้วกิเลสจะเกิดไม่ได้ เพราะจิตทำงานหน้าที่เดียว ในขณะที่คิดกับอรรถกับธรรม กิเลสจะเกิดพร้อมกันไม่ได้ เมื่อคิดติดกับธรรมอยู่ตลอดกิเลสก็เกิดไม่ได้ตลอดไป เพราะฉะนั้นสติจึงเป็นทำนบใหญ่ที่สุด กั้นกวางปิดกั้นกิเลสไม่ให้เกิด สติจึงสำคัญ ใครอยู่ที่ไหนอย่าให้เปลอสติ ถ้าไม่เปลอสติกิเลสจะไม่เกิด เมื่อวันนี้ก็ไม่เปลอวันหน้าก็ไม่เปลอกิเลสก็ไม่เกิด ธรรมะเจริญขึ้นเรื่อยๆ ความสงบใจความเย็นใจจะค่อยปรากฏขึ้นมา จากสติควบคุมกิเลสไม่ได้เข้ามาพ่นพ่านทำลาย จิตก็มีความสงบเย็นใจ

สงบเข้าไปๆ ก็แน่นลงไปจิต เมื่อสงบเข้าไปเท่าไรความสุขความสบายความเบา จิตเบาใจ จะปรากฏขึ้นมาพร้อมๆ จากนั้นก็เป็นความสว่างไสวภายในใจ จิตใจจะสว่างไสวขึ้นภายในใจ นี่จะตั้งแต่ขั้นเริ่มแรก พอจิตสงบแล้วจะเย็นสบายไม่มีกวน จากนั้นแล้วก็ส่องออกไปเป็นความสว่างไสวเรื่อยๆ จิตเป็นสมาธิคือจิตแนบแน่น แล้วก็เลสไม่ค่อยเกิดละที่นี้ เพราะสติบังคับตลอดเวลาจิตเลสไม่มีทางเกิด แต่ธรรมนั้นเกิดตลอด เพราะสติเป็นเครื่องสั่งสมธรรมให้เกิด ผลของธรรมเกิดเพราะสติบังคับนี้จะเย็นสบายๆ สงบเข้าไปเรื่อยๆ ถ้าผู้อยู่ในสมาธิ สติให้ติดอยู่กับสมาธิ อยู่ในความสงบ จิตให้อยู่ในความสงบ

ถ้ามันไม่สงบมันฟุ้งซ่าน เอาสติจับให้ดี บังคับให้ดี อย่าเสียดายความคิด ความคิดใดๆ ทั้งหมดเราอยากจะทำทั้งหมดสำหรับผู้เริ่มฝึกหัด เป็นกิเลสทั้งนั้น ที่นี้สติจับปั๊บไม่ให้มันคิดก็เป็นธรรมขึ้นมาเรื่อยๆ อยู่ในใจของเรา สติดีเท่าไรๆ จิตยิ่งเย็นเข้าไปๆ เย็นเข้าไปแล้วก็ถึงความสงบ สงบแล้วก็สว่างไสวภายใน ขึ้นไปหาสมาธิแล้วจิตก็ยิ่งแน่นหนามั่นคง สติครอบไว้ตลอด จากนั้นออกมาพิจารณาทางด้านปัญญา พอจิตสงบบ้างแล้วเรียกว่าจิตอิมัตถ์ ไม่ส่ายสแกกับอารมณ์ ไม่หิวโหยกับอารมณ์ที่เป็นกิเลส รูป เสียง กลิ่น รส เครื่องสัมผัสต่างๆ ออกไปจากตาเห็นอะไรเกิดกิเลสแล้ว หู จมูก ลิ้น กาย สัมผัสกับอะไรเกิดกิเลสแล้วๆ

ที่นี้เมื่อสติครอบงำอยู่แล้ว สิ่งเหล่านั้นที่เห็นก็สักแต่ว่าเห็น สติติดอยู่นี้ตลอดสิ่งเหล่านั้นก็ไม่มาเป็นภัยต่อเรา เรียกว่าสติดี นี่ออกพิจารณาทางด้านปัญญาแยกธาตุแยกชั้น ธาตุ สอน เกสา โลมา นขา ทันตา ตโจ เอาเท่านั้นละ อันนี้ละที่ท่านสอนเป็นบาทฐานเบื้องต้น เกสา โลมา นขา ทันตา ตโจ เกสาคือผม โลมาคือขน นขาคือเล็บ ทันตา คือฟัน ตโจ-หนัง หนังนี้สำคัญมากนะ หนังนี้ผิวบางๆ เท่านั้นไม่ได้หนานะคนๆ หนึ่งหนังบางที่สุด ไม่ได้หนาเท่ากระดาษเท่าใบลานนะ บางกว่านั้นอีก อันนี้ละมันหลอกหลวงสัตว์โลกให้เป็นบ้ากันอยู่เวลานี้ คือหนังบางๆ เอ้ออ่านอันนี้ให้ดี

อย่าฝืนธรรมะพระพุทธเจ้านะ นี่ทางเดินเพื่อปราบกิเลส เราจะดู ผม ขน เล็บ ฟัน หนัง อันใดๆ ถ้าตั้งใจอะไรมากให้ดูให้มาก พิจารณาคลี่คลายออกไปตลอดถึงลอกหนังออกไป เอ้ามันจะเห็นกันชัดเจน พอลอกหนังออกไปแล้ว คนทั้งคนไม่มีคำว่าหญิงว่าชาย ความกำหนดยินดีต่อกันไม่มี พอหนังออกไปแล้วมันแดงโร่ไปหมดด้วยความสกปรกโสโครก ดูเข้าไปในเข้าไปเท่าไรๆ ยิ่งไม่น่าดู คนทั้งคนดูไม่ได้เลย หญิงทั้งคนชายทั้งคนทั้งเขาทั้งเราดูกันไม่ได้ นี่ละธรรมพระพุทธเจ้าสอนให้เปิดดูความจริง นี่ละความจริง เมื่อดูความจริงแล้วมันจะติดดินไปไหนกิเลส ไม่ติดนะ มีแต่สงบปล่อยเข้ามาๆ

สิ่งที่ยึดที่ถือเหล่านี้มีแต่ส้วมแต่ถ่านมีแต่ฟันแต่ไฟ ธรรมที่เป็นเครื่องพิจารณานี้ เกสา โลมา นขา ทันทา ตโจ เป็นน้ำดับไฟ กลายเป็นน้ำดับไฟไปเรื่อย ๆ จิตจะเย็นเข้าไป แล้วพิจารณาเข้าไปภายในภายนอก ดูให้ได้ละเอียดทั่วถึงด้วยสติด้วยปัญญาจริง ๆ แล้วจิตใจจะค่อยเบิกกว้างแล้วจะให้เห็นความจริง โลกไม่ได้เห็นความจริงมีแต่ความจอมปลอม ตัวเขาเต็มตัวตัวเราเต็มตัวมีแต่ความจอมปลอม แต่เวลาเอาสติปัญญาดูหนังเป็นหนัง เนื้อเป็นเนื้อ กระดูกเป็นกระดูก เป็นสัตว์เป็นบุคคลที่ไหน ดูเข้าไปลึกเท่าไรเห็นตั้งแต่สิ่งสกปรกโสภณ จิตมันก็ถอยออก ๆ ความยึดมั่นถือมั่นความกำหนัด ยินดีถอยออกมาด้วยกัน ปล่อยลงไปตามความเป็นจริง ๆ นี้เรียกว่าพิจารณาทางด้านปัญญา

เอาแยกพิจารณา อย่าเห็นว่ามันน้อยไปมากไป พิจารณาให้แหลกไปเลยเสีย เอานั่นเป็นงานพิจารณา แล้วจิตใจจะยิ่งสว่างไสว ออกทางด้านปัญญาที่มันจำไปหมดนะทางด้านปัญญาออกไป ๆ จำแล้ว สุดท้ายโลกธาตุมองเห็นไปหมดเลย มันเหมือนกันนี้หมด เห็นแบบเดียวกันนี้หมดแล้วสงสัยอะไร จะกว้างจะแคบขนาดไหนก็เอาตัวของเราเป็นเครื่องยืนยันเลย ก็เหมือนกันไปหมด นี่ละที่มันก็ปล่อย ปล่อยโลกธาตุก็คือปล่อยตัวเราได้มากน้อย ปล่อยโลกธาตุเข้ามาได้ปล่อยตัวของเรานี้ได้หมด ปล่อยโลกธาตุหมดแล้วปล่อยกิเลสที่ฝังอยู่ในจิตหมดโดยสิ้นเชิง เรียกว่าปล่อยโลกธาตุหมดโดยสิ้นเชิง ไม่มีอะไรเหลือภายในจิตใจ ที่นี้จิตอันนี้สว่างจ้าเลย

พอกิเลสตัวปกปิดกำบัง ตัวผูกมัดก่อกวนทุกชั้นของกิเลส ขาดสะบั้นไปหมดแล้ว จิตดีดขึ้นไปเป็นจิตที่บริสุทธิ์พุทธโธล้วน ๆ แล้ว นั่นละที่นี้มองดูโลกธาตุมันจำไปหมดเลย เป็นอย่างนั้นนะ ให้จำเอา ให้ตั้งใจไปปฏิบัติเอาจริงเอาจังกับความเพียร สติเป็นสำคัญอย่าปล่อยสติ ใครอยากตั้งฐานได้มากได้เร็วเท่าไร มีความสงบมากน้อยเพียงไรอยู่กับสติ ขอให้สติดีจิตจะตั้งฐานได้ สงบเย็นใจได้ ไม่เหนื่อสติไปได้เลย ขอให้ตั้งสติให้ดีก็แล้วกัน นี้ผมพูดเพียงย่อ ๆ พอเอาไปพิจารณาพิจารณา

พุทธศาสนาเลิศเลอสุดยอดแล้ว พูดให้จริงจังผมค้นมาจากหัวใจผมเอง นำธรรมะมาพิจารณาชุดค้นจนอันนี้ แดกออกไปแตกกระจายออกไปหมด เพราะฉะนั้นจึงพูดได้เต็มปากว่า การสอนโลกของเราเราไม่มีสงสัย สอนโลกด้วยความถูกต้องแม่นยำจากการพิจารณามาเรียบร้อยแล้ว ไม่ผิด ผลจึงปรากฏขึ้นอย่างนี้ เมื่อนำผลนี้ออกไปแสดงต่อโลกก็ถูกต้องไปหมด ให้พากันจำเอานะ เอาละเท่านี้พอ เอ้อ พอใจมาเยี่ยมนะ ให้พากันปฏิบัติ จำได้แล้วเอาไปสอนหมู่เพื่อน เอาละกราบ (ขอโอกาสคารวะ) โอ้ย ไม่ต้องคารวะ เอาดอกไม้มา คารวะอะไรเราไม่ได้มาทักหม้อทักไห้กันพอจะเป็นบาปเป็น

กรรม เอาไปบูชาพระข้างบน เอ้าๆ กราบเลยไม่ต้องขอขมา ไม่มีโทษอะไรกัน กราบขมาเพราะโทษผิดพลาดต่อกัน เอ้อ เอาละพอใจๆ ท่านทั้งหลายมาเยี่ยมนี้พอใจ

เทศน์ย่อๆ ได้ยินใหม่ตะกั๊วนี้ เทศน์ย่อๆ แต่กระจายออกครอบโลกธาตุเลย วันนี้ไม่มีอะไรมาแต่ก็มามากเอาตอนสุดท้าย พระฝรั่งมาก เทศน์สอนท่าน เราเคยไปพอไปทางโน้นท่านจะนิมนต์ไปวัดนานาชาติทุกครั้งนะถ้าไปแถวอุบลแล้ว ท่านจะมานิมนต์ไปวัดนานาชาติทุกครั้ง ไปก็ได้เทศน์ให้ฟัง ท่านพูดอันหนึ่งสะดุดใจเรา เราไม่ลืม ท่านพูดนำฟังอยู่ เห็นมันเจียบดี เราก็กถามพระฝรั่งนั่นแหละ ที่นี้เจียบไม่มีสัตว์พวกไก่พวกอะไร วัดนี้ไม่มีไก่หรือ ไม่มีท่านว่า รำคาญมันขึ้น นำฟังนะ ภาวนาไม่สะดวกท่านว่าเราก็จับได้ตรงนี้ เอ้อ นำฟัง

คือตอนที่ท่านเริ่มภาวนาชำระจิตใจนี้ ท่านไม่ต้องการอะไรเข้ามายุ่งกวนถูกต้อง เพราะฉะนั้นท่านว่าไม่มีไก่ เพราะรำคาญมันขึ้น เรายอมรับในขั้นนี้ แต่พอจากนี้ไปแล้วท่านก็จะรู้ตัวท่านเอง พอจิตมันจำไปแล้วมันสงสารหมดเลย เลี้ยงได้หมดเข้าใจไหม ดูวัดป่าบ้านตาดชิตี แต่ก่อนเราก็กหาแต่ที่สังัด แต่ที่นี้มีสัตว์มากเท่าไร เล่นกับสัตว์ดีกว่าเล่นกับคน เล่นกับคนมันยุ่งนั่นยุ่งนี่ ปากคนนี่มันพิลึกไม่เหมือนปากไก่ ปากไก่เอ๊ยๆ ขึ้นแล้วแล้วเลย ปากคนมันไม่แล้ว ปากบอนคันปาก ยกโทษคนนั่นแล้วยกโทษคนนี่

แทนที่จะไปหาบรรพชาธรรมไม่ไปนะ จะมาสั่งสมธรรมเข้าภายในใจตัวเองปราศจากสิ่งภายนอกไม่ให้มาก่อกวนมันไม่ไป ธรรมภายในใจเข้าไม่ได้ ก็เลสเผาเอา มันต้องออกไปหายกโทษคนนั่นยกโทษคนนี่ ไปดูแต่เขา เจ้าของไม่ดูว่าผิดถูกประการใด ไม่ดูเจ้าของ ไปหาดูแต่คนนั่นไม่ดีอย่างนั้น คนนี่ไม่ดีอย่างนี้ ไปยุแห่ก่อกวน ดีไม่ดีมาฟ้องร้องถึงครูถึงอาจารย์ คนนั่นเป็นอย่างนั้นคนนี่เป็นอย่างนี้ มันดูแต่ภายนอก ไม่ดูภายในตัวเอง ตัวนี้ตัวคึกคะนองที่สุดคือจิต มันเที่ยวหาสายหาแสไป คนนั่นเป็นอย่างนั้นคนนี่เป็นอย่างนี้ เจ้าของเป็นยังงั้นมันไม่ดู จำเอานะทุกคน

อยู่ในครวัก็เหมือนกัน มาเรียนวิชาปากบอนปากคัน บอนเป็นพีชชนิดหนึ่งเกิดในน้ำ พวกเผือกพวกบอนเกิดอยู่ในน้ำ มันคัน ที่นี้เวลาเข้ามาในปากคน คนปากบอนคือคนคันปาก มันชอบพูด ไม่ได้พูดไม่ได้ เหมือนกับหมาขี้เรื้อนคันปากเกาปาก เกาแล้วก็พ่นน้ำลายไป คนนั่นไม่ดีอย่างนั้นคนนี่ไม่ดีอย่างนี้ ปากบอน เข้าใจหรือ เอาละรักษาปากบอนให้ดีนะพวกนี้

มันไม่ได้หาธรรมนะ มันหาแต่พวกเผือกพวกบอนเอามาเสริมปาก ปากก็เลยบอน เกาทั้งวันทั้งคืนยิบเย็บๆ ยิ่งกว่าหมาขี้เรื้อน พวกนี้พวกอาจารย์หมาขี้เรื้อน หมาขี้เรื้อนสู้ไม่ได้ หมาขี้เรื้อนเวลามันแกมันเกาเป็นระยะๆ ที่คัน อันนี้คันตลอด ไปที่ไหน

แกมันคั้น ถ้าไม่คั้นก็ไปหาบอณา คนนั้นไม่ต้อย่างนั้นคนนีไม่ต้อย่างนี้ อิจฉาคนนั้น
อิจฉาคนนี นี้ละพวกปากบอณามันคั้น ไปหาดู พอได้ยาคันมาแล้วขึ้นแรวบๆ ถ้าเป็นหลวง
ตาบัวอยู่ใกล้ๆ ฟาดปากเลย เอาละพอ

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz